

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her:

<https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

MÆKEN'S ARKIV.

JOHS. KRØIER

ROGERT MØLLER

(DEN HVIDE ETATSRAAD)

KØBENHAVN

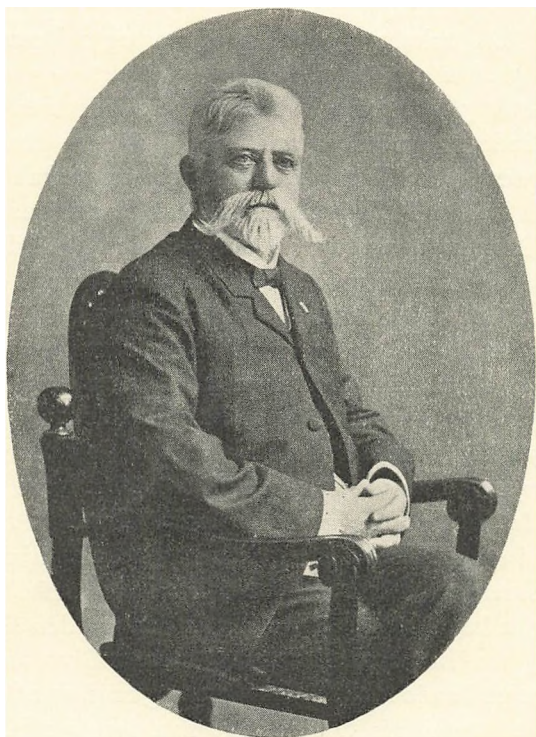
1949

Klicheer fra

F. HENDRIKSENS REPRODUKTIONS-ATELIER

KROHNS BOGTRYKKERI

HARALD JENSENS BOGTRYKKERI

Rogert Møller.

ROGERT MØLLER

ROGERT CONRADIN MØLLER fødtes 1844 i Hørsholm som Søn af Købmand JACOB MØLLER og Hustru MARIANE, CATHRINE, født SCHALZ. Den lige Mandslinie kan føres tilbage til Købmand i Kallundborg ANDERS ANDERSEN MØLLER, født ca. 1691, død 1729. Som det vil ses, drejer det sig om en gammel Købmandsslægt, idet baade Anders Andersen Møllers Søn og Sønesøn var Købmænd i Kallundborg.

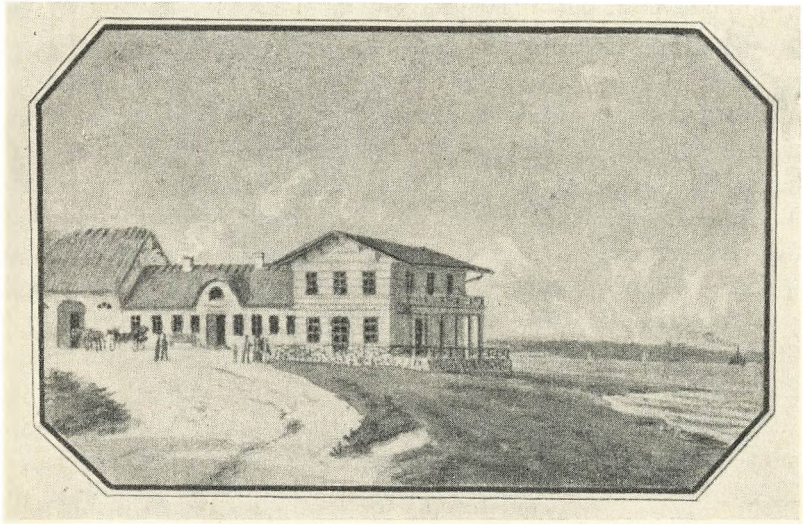
Gennem Sognepræst i Janderup HANS SØRENSEN WINTHER, død 1720, bliver der Slægtskab til den bekendte Forfatterinde SIGRID UNDSÆT, idet denne nedstammer fra den samme Slægt Winther.

Rogert Møllers Fader, Jacob Møller, var den sidste af Slægten, der var Købmand i Kallundborg. Han solgte sin Forretning og nedsatte sig i Hørsholm. Han forpagtede senere Rungsted Kro, blev Retsvidne og var en paa Egnen meget agtet Mand, der sad i

gode Kaar. I Ægteskabet var der 4 Sønner og 2 Døtre. Moderen døde 1849, 41 Aar gammel. Drengen — Rogert — var altsaa paa dette Tidspunkt 5 Aar gammel. Fra nu af gik det ned ad Bakke i Hjemmet. Faderen sørgede meget over Tabet af Hustruen, han tabte Interessen for sin Gerning, og et senere Ægteskab gjorde ikke Sagen bedre. Kaarene i Barndomshjemmet blev efterhaanden meget trange, og Børnene udvandrede efterhaanden fra Hjemmet og maatte klare sig selv. Faderen var tilsidst en nedbrudt og nærmest fattig Mand, der døde 1857, 54 Aar gammel. I Efteraaret 1858 blev Rogert konfirmeret, og allerede Dagen efter begyndte han sit Livs Eventyr. Forholdet til Stedmoderen var meget daarligt, og dette i Forbindelse med de økonomisk slette Forhold i Hjemmet blev Aarsagen til, at Stedmoderen ikke mere kunde eller vilde støtte ham. Hun syntes, han var stor nok til at kunne klare sig selv, og naar han blot henvendte sig til den ældste Broder, Andreas, som var Skriver i et af Ministerierne, vilde han vel nok hjælpe ham til en Stilling. Drengens eneste Arv var et Par nye Træsko, 2 Mark og 1 Salmebog ledsaget af en Pakke Mad; det var den sidste Støtte, han modtog fra Barndomshjemmet. Senere i Livet var han dog meget hjælpsom baade mod Stedmoderen og mod sine Søkende.

Det var en straalende Solskinsdag, han forlod sit Hjem. Han travede henad Landevejen — stolt af sine nye Træsko — og sang i vilden Sky om Kap med Fuglene — han havde Følelsen af, at hele Verden laa ham aaben. Men Vejen til Fods og i Træsko fra Rungsted til København er lang, og da Madpakken var spist, begyndte Humøret at falde. Træt og modfalden maatte den 14-aarige, ensomme Knægt smide Træskoene og af og til søge Hvile i Vejgrøften. Langt hen paa Eftermiddagen naaede han dog Hovedstaden og fandt frem til Ministerialbygningen, hvor hans ældste Broder, Andreas, efter Sigende skulde have en stor Stilling! Den har sikkert været ret beskeden. Men Porten var forlængst lukket, og dødtræt maatte han atter paa Vej for at opsøge Broderen i dennes tarvelige Logi, hvortil han helt udaset ankom sent paa Aftenen og straks faldt i Søvn paa en Sofa — dækket af et Bordtæppe. Tidligt næste Morgen efter et beskedent Maaltid fulgte Broderen ham ud til Hærens Elevskole ved Christianshavns Kanal for at søge Oplysninger om Betingelserne for Antagelse her. Efter Optagelsesprøven blev han antaget og gennemgik derefter den 4-aarige Skole. Han fortalte senere, at disse Aar havde været de strengeste i hans Liv. Men hele Livet igennem var han taknemmelig for de Kundskaber,

denne Skole havde givet ham, og for den Opdragelse, der lærte ham Omgang med andre Mennesker, og at det i Livet gælder at stole paa sig selv. Skolen gjorde ham til en Mand. 1. Maj 1862 forlod han Skolen som Korporal og ansattes ved 15. Bataillon. Robert Møller var en begavet Tegner, og det lykkedes ham derfor allerede samme Aar at blive forsat til Generalstabens topografiske

Rungsted Kro ca. 1850.

Tegnet af Sofie Møller.

Afdeling som Aspirant. I 1864 ansættes han — 20 Aar gammel — som Guide i Generalstaben. I Mellemtiden havde han lært den unge Pige at kende, der skulde blive hans Hustru. EMILIE CHRISTINE WITT var Datter af Slesvigeren, Købmand HANS TH. FR. WITT, der dengang boede paa Christianshavn. I dette Hjem blev han optaget og tilbragte der al sin Fritid. I 1869 fejredes Brylluppet under meget beskedne Forhold. I 1870 traadte Robert Møller ud af Hæren og blev efter Ansøgning ansat som Reserve-Assistent ved Københavns Brandvæsen. 1872 blev han den første fast ansatte Brandassistent. Familien — der kom efterhaanden 6 Børn — boede dengang i Victoriagade, og Hovedbrandstationen, hvor Møller gjorde Tjeneste, var i Nicolai Kirke (i Taarnet, der var omgivet af Slagterboderne, kaldet »Maven«). Forskellen mellem en Brandassistent (eller, som de nu kaldes: Brandinspektør) Tjeneste dengang og nu er betydelig. Stigevognen og Dampsprøjten blev trukket af Heste,

men de øvrige Sprøjter — Haandsprøjterne — blev trukket af Brandmandskabet selv. Assistenten maatte løbe hele Vejen ved Siden af Slukningstoget; dog var det tilladt Assistenten at hyre en Droske, hvis der var en saadan at faa fat i, hvad der i Reglen aldrig var. Lønningen for en Assistent var 1800 Kr. aarligt — ikke nogen stor Løn, men dog et stort Spring fra de 2 Mk., Møller begyndte med. Selv om Lønningen steg med smaa Tillæg, var det dog nødvendigt for at forsørge den store Familie at forskafe ekstra Indtægt. Rogert Møller sled i al sin Fritid — Aften og delvis Natten, Hellig- og Søgn — som Assistent ved Tegnebordet hos Arkitekt VILHELM PETERSEN, hvor han udviste store Anlæg for Bygnings- og Konstruktions-tegning. Hans Læremester — Arkitekten — gav ham et glimrende Skudsmaal for Dygtighed og Flid og forudsagde, at disse Egenskaber i Forbindelse med store praktiske Evner og en udmærket Hukommelse vilde bringe ham langt frem. Denne Spaadom fik Arkitekt Vilhelm Petersen fuldkommen Ret i. Dette Ekstraarbejde gav samtidig Anledning til, at Møller kom meget i Berøring med Grundejerkredse, hvad der blev medvirkende til hans senere smukke Løbebane.

Efterhaanden som Børneantallet steg, maatte der gøres en stadig større og større Indsats fra Husfaderens Side, naar der skulde skaffes Brød til saa mange Munde. I 1879 begyndte han at paatage sig mindre Arkitektarbejder. For sine Spareskillinger købte han en lille Ejendom i Skindergade, hvor han efter sin Død vilde sikre sin Enke og Børnene en gratis Kvistlejlighed. Til alt Held gik det jo helt anderledes.

Allerede i 1875 valgtes Rogert Møller til Taksationsmand i Østifternes Kreditforening og 2 Aar senere — kun 33 Aar gammel — til Medlem af Repræsentantskabet. I 1879 bliver han Kreditforeningens Revisor.

I 1881 tog Rogert Møller sin Afsked fra Brandvæsenet, og den formede sig ikke helt almindelig. En varm Augustaften var Vicebrandinspektøren — SCHØNHEYDER — i Tivoli. Paa en Bænk nær Indgangen traf han Rogert Møller, der denne Dag var i Reserve for den vagthavende Brandassistent. Schönheyder bebrejdede ham, at han opholdt sig her og ikke i sit Hjem, hvor man skulde kunne træffe ham i Tilfælde af Udrykning. Der fandtes imidlertid ikke paa denne Tid nogen Instruks for Brandvæsenets Personale, og Rogert Møller hævdede derfor, at han var i Kontakt med Brandvæsenets nærliggende Kontor og derfor meget hurtigere vilde kunne

møde, end hvis man skulde sende et Bud ud paa Vesterbro. Schønheyder vilde ikke lade sig nøje med denne Forklaring, og det endte med, at Robert Møller erklærede, at han havde mere Ret til at være i Tivoli end Vicebrandinspektøren, der altid skulde kunne træffes i Hjemmet, medens han — R. M. — dog kun skulde kunne

Robert Møller som Brandassistent.

træffes, naar han var i Reserve. Dette noget frejdige Svar gjorde ikke Sagen bedre. Næste Dag havde Møller Tjeneste paa Nicolai Taarn, hvor Schønheyder indfandt sig paa Inspektion. Striden fra den foregaaende Dag fortsattes, det ene Ord tog det andet, og det endte med, at Robert Møller erklærede, at han straks vilde tage sin Afsked. Saa let gik det nu ikke. Han maatte indgive en formel Ansøgning om Afsked, der bevilgedes fra 1. Oktober 1881. Hans Pligtfølelse overfor Brandvæsenet var dog ikke dermed udtømt. Da den vældige Brand paa Christiansborg Slot udbrød den 3. Oktober 1884, meldte Robert Møller sig omgaaende til Tjeneste ved Brandvæsenet. Han ledede herunder et Brandkorps, der havde Andel i, at Slots-

kirken og Thorvaldsens Museum blev reddet. Han ydede her en betydelig og paaskønnet Indsats.

Efter Afskeden fra Brandvæsenet nedsatte han sig som selvstændig Arkitekt; og nu gaar det rask fremad for den unge, driftige Mand. De kommende Aar gav ham efterhaanden den Plads i Samfundet, som hans Evner, Initiativ og Flid gav ham Ret til. I 1885 vælges han til Formand i Vesterbros Grundejerforening, og fra 1892—98 havde han Sæde i Københavns Borgerrepræsentation, hvor hans Kendskab til Bygnings-, Grundejer- og Hypotekforhold blev Byens Styre til stor Nytte. Navnlig i Udvalgsarbejdet gjorde han sig paa disse Omraader stærkt gældende. Det skyldes saaledes hans utrættelige Initiativ, at Vesterbrogade (fra Helgolandsgade til Værnedamsvej) — som en af de første Gader i København — blev asfalteret (1896). Udover denne kommunale Indsats deltog han iøvrigt ikke i Politik.

Hidindtil havde Familien boet i Victoriagade, først i Nr. 17, der ejedes af Svigerforældrene, senere i Nr. 26. Rogert Møller havde imidlertid af Bankdirektør AXEL HEIDE købt et ældgammelt Hus paa Vesterbrogade Nr. 30, Hjørnet af Stenosgade, en lav Længe bestaaende af Stue, første Sal og Kvist. Det var den i gamle Dage saa kendte Gæstgivergaard »Løven«, et Navn, som Huset stadig havde bevaret, efter at Gæstgiveriet var nedlagt.

Denne gamle Gæstgivergaard eller Kro, som jo laa paa Hovedvejen mellem København og Frederiksberg, blev i Frederik den VI's Tid — om Sommeren, hvor Kongen havde sin Residens paa Frederiksberg Slot — meget benyttet af Folk fra Staden, der tidligt om Morgenen søgte eller var blevet tilsagt til Audiens, og som derfor foretrak at overnatte der; saa var de jo saa meget nærmere Slottet, i Stedet for i eet Stræk at skulle gaa den lange Vej fra Vesterport derud. Man maa erindre sig, at Vesterbrogade dengang var en ganske almindelig, støvet Landevej, at der hverken eksisterede Sporvogne eller Omnibusser, og at der kun var faa og temmelig dyre Hyrevogne.

Men det var altsaa i Frederik den VI's Tid. Det daværende »Løven«, som det saa ud i Midten af Halvfemserne, og som ikke mere var Gæstgivergaard, præsenterede sig paa dette Tidspunkt som en gammel, faldefærdig Rønne. Dets sidste Ejer — før der gik Spekulation i de store Grunde mellem Vesterbrogade og Gl. Kongevej — var en gammel tysk Fotograf ved Navn STRAZBRÜCKER, der havde sit Atelier i Husets østlige Kvistgavl. Midt paa Facaden var Husets

eneste Indgang, en gammeldags lav Port, hvorover der — foruden et forgyldt Hestehovede, der reklamerede for den i Ejendommen værende Hestehandler — var anbragt et stort Skilt paamalet en gul Hanløve — Husets Kriterium. I en af de i Stueetagen efter en Ombygning indrettede Butikker var Cigarhandel, hvis Indehaver bar Navnet TJÆDER, en af Pionererne herhjemme for moderne Reklame.

Den gamle Gæstgivergaard »Løven«.

Hvem af de ældre Aargange husker ikke fra Husgavle, Plakater og Dagbladenes Annoncer hans gamle Mand — i Slaabrok og med Kalot paa Hovedet — som med en Gummisprøjte sendte det dødbringende Pulver ud over en tæt Sværm af Insekter.

Det hed sig, at der var Spøgeri i det gamle Hus, og dengang var der virkelig mange, der troede derpaa. Det var de utroligste Historier, der blev fortalt, om natlige Lyde, raslende Lænker, Døre, der af sig selv sprang op eller i, Jamren, Stønnen og Klagen o. s. v. Altsammen livlige Fantasifostre, der selvfølgelig havde en naturlig Aarsag. Men een Ting er i hvert Fald givet. Da det gamle Hus blev revet ned, og alt Mur- og Træværk blev fjernet, fandt man i et Rum — lige under Gulvbrædderne i Bagerbutikken — et Menneskeskelet, der ved Undersøgelsen viste sig at stamme fra en ung Kvinde. Der

kan efter det oplyste næppe være nogen Tvivl om, at der her forelaa en gammel, uopklaret Forbrydelse. Det gamle Hus havde til det sidste bevaret sin dystre Hemmelighed.

Det blev nedrevet, og i 1894 nedlagdes Grundstenen til den store, smukke og for sin Tid meget moderne Ejendom, hvor Familien Rogert Møller fik Bolig. Samme Aar — endnu inden den nye Ejendom var færdigbygget — døde Hustruen, der havde været sin Mand en trofast Støtte under smaa Kaar og med Glæde baaret sin Andel i de vanskelige Kampens Dage. Ikke mindst hende skyldtes det, at alt lykkedes saa godt for Rogert Møller, som det gjorde. Men det var jo svært for den stærkt optagne Mand at sidde alene med de mange Børn, og i 1895 giftede han sig da igen med SOPHIE KNUFFT, der overlevede ham i mange Aar.

Rogert Møller havde særlig Interesse for Bygningsteknik og Arkitektur. Til Trods for, at han ikke havde akademisk Arkitektuddannelse, gik han dristigt i Gang med at tegne og opføre en lang Række Ejendomme. Det var jo i Hovedstadens store Byggeperiode umiddelbart før og efter Aarhundredskiftet, hvor de arkitektoniske Krav var andre end senere, og hvor Husene i det store og hele var som støbt over samme Form. Men til Rogert Møllers Ære skal det siges, at han søgte at skabe det bedst mulige, navnlig da han selv blev Byggherre. De af ham opførte Ejendomme anerkendtes af Samtiden som velopførte og indrettede efter mønsterværdig Plan, en brugbar Ramme for store og smaa Borgerhjem og med de Fremskridt, som Datiden krævede. Han havde et medfødt Blik for Huse. Han forstod at bedømme Huse, som han forstod baade at bygge og administrere Huse. Denne Virksomhed spændte over hele København og en stor Del af Omegnen.

Han blev saaledes en meget søgt Arkitekt og Byggherre i stor Stil. Af hans Byggeforetagerer kan nævnes:

I den indre By Dronningens Tværgade Nr. 13, Købmagergade 63-65, en hel Række Huse i Frederiksberggade: Nr. 3, 10, 11, 27 og 30, Hotel Kong Frederik i Vestervoldgade, Ombygningen af Dyrkøb Nr. 7, Udvidelsen af Farvergade, Omnibuskompagniets Bygning i Nansensgade, flere Ejendomme i »City«, Møbelhandlerforeningens Stiftelse i Nørrefarimagsgade og Brændevinsbrænderlaugets Stiftelse i samme Gade, Hjørnet af Vestre Boulevard og Rysenstengade. Paa Christianshavn hele Aladdinskvartret og paa Vesterbro en Mængde Ejendomme: Syv i Absalonsgade, elleve i Dannebrogsgade og endnu flere i Saxogade, seks paa Gasværksvej og mange i Istedgade og

Dybbølsgade, Brandfolkenes Stiftelse og flere i Eriksgade, Enghavevej, Lille Enghavevej, Amerikavej, og fire Ejendomme i Valdemarsgade. Paa selve Vesterbrogade følgende imponerende Række: Nr. 35, 43, 45, 50, 54, 56, 69, 71, 12, 14, 20, 26, 39, 73A, 81, 89, 119 og 125. (Det blev i Byggekedse et staaende Mundheld, at Robert Møller havde bygget hveranden Ejendom paa Vesterbro.) — Paa

Vesterbrogade Nr. 30 nyopført (1895).

Frederiksberg: Flere Ejendomme i Forhaabningsholms Allé, Ceresvej og Mynstersvej, Hjørnet af Thorvaldsensvej og Emilievej, Hjørnet af Pileallé og Jacobys Allé, Hjørnet af Vinkelvej og Ørstedesvej, og endelig Ejendomme ved Mariendalsvej og Kronprinsesse Sophiesvej. Paa Østerbro: En Villa i Christianiagade. Paa Nørrebro: Nørrebrogade 12, 42, 48 og 88, i Haraldsgade 5 Ejendomme. Udenfor København: Slangstrup Skole, Petitgas Villa i Charlottenlund, Villaer i Hellerup, Hjortespring og Holte, Ombygningen af Frederiksdals Kro og Opførelsen af 21 Villaer paa »Marienlyst«s Grunde ved Helsingør. Alene dette betegner et stort Livsværk, og dog var det kun en Sektor af hans Livsbane. At trække Linierne op i denne selfmade Mands Liv er som at kaste Blikket tilbage over et af de betydningsfuldeste Afsnit af vor Hovedstads Historie.

Endelig havde den gamle Bygmester den Glæde inden sin Død

at se Østifternes Kreditforenings Palads rejse sig paa Jarmers Plads (1916). Han havde været meget ivrig for Opførelsen, og det skyldtes hovedsagelig ham, at Bygningen blev rejst saa hurtigt. En dobbelt Glæde var det for ham, at Arkitektkonkurrencen førte til, at hans Svigersøn, Arkitekt VALDEMAR DAN sammen med Arkitekt ULRIK PLESNER fik overdraget Husets Opførelse.

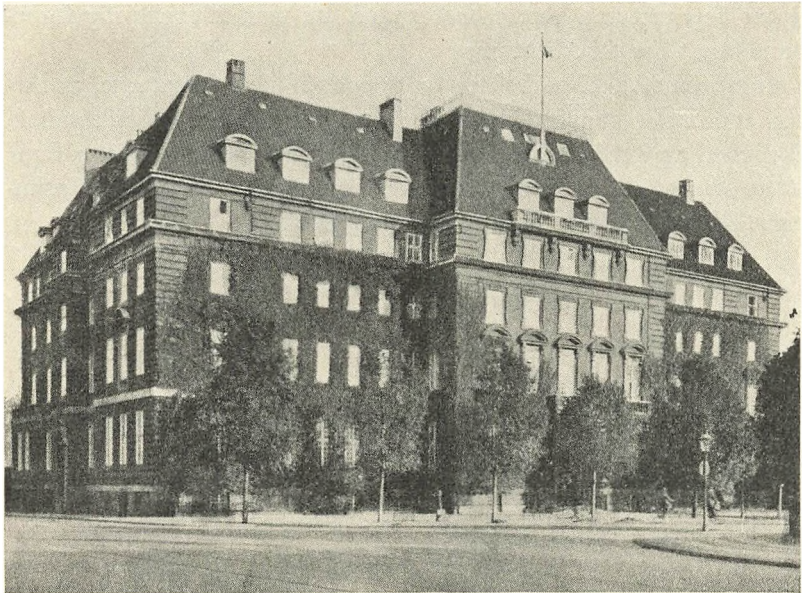
Samtidig med det omfattende Byggeri tog hans offentlige Virksomhed til i stedse større Omfang. Han sad i Kontrolkomiteen i Københavns Hypotekforening, og i 1898 blev han Medlem af Bestyrelsen for Københavns Grundejeres Renholdningsselskab. Samme Aar tildeles der ham den første offentlige Anerkendelse — Ridderkorset. 3 Aar senere udnævnes han til virkelig Justitsraad. I 1902 blev han Renholdningsselskabets Formand. Den 6. December 1906 — efter 29 Aars fortjenstfuld Virksomhed udnævntes han til bygningskyndig Direktør i Østifternes Kreditforening — Nordens største Pengeinstitut. I 1908 udnævntes han til Etatsraad.

Paa sine ældre Dage blev han højt hædret. Han var Medlem af Kontrolkomiteen i »De danske Vaabenbrødre« og Æresmedlem af Vesterbros Grundejerforening, af hvis Bestyrelse han var Medlem i 26 Aar deraf de 19 Aar som Formand. I 1914 fik han Sølvkorset. En Overgang var han Formand for Det kgl. Skydeselskab og danske Broderskab.

Rogert Møller var en middelhøj, smuk Mand, — slank og med en harmonisk Legemsbygning. Han bar et velplejet Fuldskæg, der ligesom Manken med Aarene blev helt hvidt. Hele hans Person fremtraadte altid ulastelig i enhver Henseende. Forbløffende var hans Livskraft lige til det sidste. Naar han rank og spændstig som en Yngling med lette Trin næsten dansede hen ad Gaden, skulde ingen tænke sig en Mand over »Støvets Aar«.

Som pater familias var han uforlignelig, altid Familiens Midtpunkt. Som Arbejdsgiver stillede han store Fordringer til undergivne og Medarbejdere dog størst til sig selv; han kendte f. Eks. kun af Navn Begrebet »at komme for sent«. Han var et udpræget Ordsmenneske; hans Energi og hans Arbejdsevne var ualmindelig stor. Han overvejede de Opgaver, han blev stillet overfor, grundigt, men naar han var naaet til Bunds i Sagerne, tænkte og handlede han hurtigt. Han fulgte med i alt, hvad han havde Ansvar for til de mindste Enkeltheder. Han havde en for en Leder uvurderlig Egenskab: Blik for Menneskers Værdi og Evnen til herudfra at vælge sine Medarbejdere.

Hans Væremaade over for andre Mennesker var præget af Ret-sind og Hjælpsomhed. Dette fik ikke mindst Udtryk overfor den store Stab af Embedsmænd og Funktionærer i Kreditforeningen, hvis Interesser laa ham stærkt paa Sinde. Han gik ind for, at disse blev tilfredsstillet »paa en for den store Forening værdig Maade«. Alle holdt af »den hvide Etatsraad« i Kreditforeningen for hans

Østilternes Kreditforenings Bygning paa Jarmers Plads.

elskelige Imødekønnen og ligevægtige Sind. Det betød imidlertid ikke, at han ikke kunde blive vred, og i saa Fald fik Synderen en ordentlig »Skylle«; men 5 Minutter efter var det hele glemt; han bar aldrig Nag. Han blev selvsagt ofte skuffet i sin Hjælpsomhed; drejede det sig om Penge, tog han det let; men over for Uredelighed eller svigtet Tillid var han en streng Mand.

Det er givet, at en Mand med saa udstrakte Forbindelser maatte dyrke en vis Selskabelighed. Der stod altid Festivitas om Robert Møller. Men hans Interesse for Hjemmet gik dog altid forrest, han brændte ikke »sit Lys i begge Ender«. Han deltog ugentlig i Det kgl. Skydeselskabs Sammenkomster, men var som Regel i sit Hjem Kl. 8-9 Aften. Det samme var Tilfældet ved talrige andre repræsentative Middage o. l., hvor han var tilstede som en skattet Gæst.

Den knapt tilmaalte Fritid tilbragte han som Regél paa Furesøen, hvor han havde Baad. Lystfiskeri var hans Hobby.

I Foraaret 1918 begyndte Møller, som aldrig havde været syg, for første Gang at forsømme sin Gerning. Det var ham en meget stor Sorg, men Sygdommen var for stærk for den hidtil saa ranke og driftige Mand, og den 26. August fik han efter store Lidelser Fred. Under stor Deltagelse blev han bisat fra Skt. Matthæus Kirke og ligger begravet paa Vestre Kirkegaard. En næsten eventyrlig Løbebane fandt her sin Afslutning.

Hans smukke Livsarbejde var præget af den Opfattelse, at Arbejdet er Livets største Velsignelse. Hans Devise var: Arbejdsomhed, Ærlighed og Retsind. Med disse Egenskaber forbandt han stor Evne til at bevæge sig mellem Mennesker og formidle afvigende Anskuelser. Alt dette gjorde ham til *den gode Borger*.

KILDER

Etatsraad Rogert Møllers efterladte Papirer.

Slægtens Familieoptegnelser.

Arthur G. Hassø: Københavns Brandvæsens Historie —
S. 412, 414 f.; 434.

Østifternes Kreditforenings Historie til 1931 — S. 183 ff.

Alex Bovenschulte: Fra det gamle »Løven«.

»Vort Land« $\frac{6}{12}$ 1914, »Dansk Grundejerblad« $\frac{6}{12}$ 1914,
»Politiken« $\frac{17}{11}$ 1917, »Berlingske Tidende« $\frac{26}{8}$ 1918,
»Dagens Nyheder« $\frac{27}{8}$ 1918.